

Arrest

nr. 201 208 van 16 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 november 2005.

De verzoekende partij verklaart niet te weten wanneer zij het Rijk is binnengekomen en dient op 24 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 12 augustus 2016 en 10 mei 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 16 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, Q(...) S(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U zegt afkomstig te zijn van het dorp Kampirak, dat gelegen is in het district Dand-e-Ghori van de provincie Baghlan. U bent op heden elf jaar oud. Uw vader, G(...) M(...), was dorpsvertegenwoordiger van Kampirak en werd hierdoor bedreigd door de taliban. Hij werd gevraagd zijn werkzaamheden stop te zetten, maar uw vader weigerde. Later informeerde hij de politie over deze bedreigingen, waarna de politie naar uw huis kwam. Ze vonden de taliban echter niet. Nadat de politie wegging, kwam de taliban terug naar uw huis en ontvoerden ze uw vader. Er werd besloten dat u, samen met uw oom H(...) (O.V. (...)), het land diende te verlaten aangezien uw leven in gevaar was. Tot op vandaag is uw vader G(...) M(...) vermist.

U verliet Afghanistan samen met uw oom Q(...) H(...). U vroeg samen met hem asiel aan in België op 24 november 2015.

Ter staving van uw asielerelaas legt u uw taskara neer, de taskara van uw oom van vaderszijde H(...) en een enveloppe.

B. Motivering

U beroept zich op dezelfde asielmotieven als uw oom Q(...) H(...). In hoofde van uw oom werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen aangezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn herkomst uit Kampirak, Afghanistan. Aangezien u verklaart uit ditzelfde dorp afkomstig te zijn en dit dorp met uw oom te zijn ontvlucht omwille van dezelfde problemen dient in uw geval eveneens te worden besloten dat uw verklaringen over uw herkomst niet geloofwaardig zijn en dat u een nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Deze beslissing luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst stelt het Commissariaat – generaal vast dat u uw herkomst uit Kampirak in Baghlan geenszins aannemelijk maakt.

Zo wenst het Commissariaat – generaal in te gaan op uw opvallend gebrek aan elementaire kennis van Afghanistan. Gevraagd naar de hoofdstad van Afghanistan zegt u deze niet te kennen (CGVS 2, p. 11). Dit is zeer opmerkelijk voor iemand die zegt een inwoner van Afghanistan te zijn. Ook andere steden dan de stad Polikhomri kan u in het geheel niet opsommen (CGVS 2, p. 11), wat eveneens mag verbazen. Evenmin bent u in staat om andere provincies van Afghanistan op te sommen dan Baghlan (CGVS 2, p. 11). Verder is het opmerkelijk dat u spontaan aangeeft dat de area van Doshi in de buurt van Kampirak ligt (CGVS 2, p. 7), terwijl u, gevraagd of Doshi nog tot Baghlan provincie behoort, zegt dat u hoorde dat Doshi een provincie is, maar dat u dit niet zeker weet (CGVS 2, p. 11). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, is Doshi echter een district dat tot de provincie Baghlan behoort (zie administratief dossier). Andere districten die rond het district Dahne Ghori liggen, kan u evenmin opsommen (CGVS 2, p. 11). Het is erg opmerkelijk dat iemand die beweert heel zijn leven in het dorp Kampirak te hebben gewoond, met uitzondering van de vijftien dagen die u zou hebben doorgebracht in de stad Polikhomri (CGVS 2, p. 4-5, CGVS 2, p. 10), dermate weinig kennis heeft over deze regio.

Bovendien is het opmerkelijk dat u, gevraagd naar de districten rond Dahne Ghori, hierop geen antwoord weet te formuleren en opnieuw begint te spreken over de dorpen die u eerder reeds vernoemde, namelijk de vallei van Kayan en Todak (CGVS 2, p. 11). Op eenzelfde manier omzeilt u later de vraag of er scholen zijn in uw regio. Aanvankelijk antwoordt u simpelweg dat u niet naar school bent gegaan. Wanneer u deze vraag voor een tweede maal gesteld wordt, antwoordt u nogmaals niet op de vraag maar begint u integendeel te praten over wegen waarvan u wel het bestaan zegt af te weten (CGVS 2, p. 6). Ook dit roept vraagtekens op. Verder is het van belang om in te gaan op de verklaringen die u aflegt over de nabijgelegen dorpen in Dahne Ghori. U stelt namelijk, gevraagd naar de reisafstand van Kampirak naar het dorp Tundra, dat dit ongeveer anderhalf uur met de auto bedroeg (CGVS 1, p. 4). Ook de afstand tussen Kampirak en het dorp Shuluktu schat u als anderhalf uur tot twee

uur in (CGVS 1, p. 4). Wanneer ter verificatie gevraagd wordt of de dorpen Tundra en Shuluktu dan ongeveer even ver van uw dorp gelegen zijn, antwoordt u bevestigend (CGVS 1, p. 4). Dit is opmerkelijk gezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het dorp Shuluktu zich veel dichterbij Kampirak bevindt dan Tundra (zie administratief dossier). Dat u de afstand van uw dorp tot deze twee dorpen dan hetzelfde inschat, mag dan ook erg verbazen.

Verder, wanneer u gevraagd wordt of er nog een ander dorp gelegen is tussen Kampirak en Dashtak, oppert u dat dit niet het geval is (CGVS 2, p. 6). Nochtans zijn de dorpen Qabir Ali Mohammad en Yaghman tussen Kampirak en Dasthak gelegen volgens de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt (zie administratief dossier). Het is vreemd dat u met geen woord rept over deze dorpen.

Overigens is het opmerkelijk dat u geen overeenkomstige verklaringen aflegt over het dorp Drumbak. U stelt dat dit dorp ook de naam Naimoo draagt en te situeren is aan de "andere kant" van het dorp Dashtak (CGVS 2, p. 6). Iets later, wanneer gevraagd wordt naar wat er precies gesitueerd is na het overbruggen van de regio Drumbak, zegt u dat de Doshi area daar ligt (CGVS 2, p. 17).. Het mag verbazen dat u nu eens verklaart dat Drumbak in de buurt van Dashtak ligt, om dan weer te stellen dat het vanuit uw dorp richting Doshi ligt. Dit zijn immers twee verschillende richtingen. Ook deze incoherente verklaringen stellen ernstige vragen bij de beweringen over uw herkomst.

Verder verklaart u dat u naar Polikhomri ging om voedsel te kopen in een minibazar (CGVS 2, p. 8). Gevraagd om de weg vanuit uw dorp naar Polikhomri heel precies te beschrijven, verklaart u dat u de weg neemt van Bande Sarakh Kampirak, dan in de Larchai woestijn komt, een waterkanaal overgaat, via het dorp Ahmadzai passeert, de brug van Polikhomri overgaat, de dam passeert en binnenkomt in de stad (CGVS 2, p. 8). Gevraagd of u nog een dorp doorkruist voordat u arriveert in het dorp Ahmadzai, zegt u eerst dat er geen dorp is, dat de hele area dat dorp beslaat, terwijl u evenzeer stelt dat er veel dorpen zijn, maar dat de meest gekende het dorp Ahmadzai is (CGVS 2, p. 8). Het mag verbazen dat u hierover geen eenduidige verklaringen geeft.

Dat u overigens niet weet welk dorp er meteen na de grensovergang van het district Dahne Ghor en de stad Polikhomri ligt, is evenzeer opvallend, evenals het feit dat u, gevraagd naar de voortzetting van uw route naar de minibazar in Polikhomri, enkel vaagweg weet te stellen dat de auto's daarheen gaan (CGVS 2, p. 8). Dat u ook op de laatste vraag enkel vaag antwoordt, en geen dorpen kan noemen die u daarbij tegenkomt in de richting van de minibazar, mag erg verbazen. Immers, aangezien u daarheen trok om voedsel te kopen, mag logischerwijs verwacht worden dat u deze route toch regelmatig aflegde.

Dat u verder enkel de wijk Talashi kent in de stad en geen omliggende wijken kan noemen (CGVS 2, p. 2), terwijl u in de stad ook zou zijn gaan winkelen, u er destijds twee ooms van moederszijde wonen had (CGVS 1, p. 11), u er naar het ziekenhuis ging (CGVS 1, p. 5) en u er bovendien zelf vijftien à zestien dagen verbleef (CGVS 2, p. 10), mag evenzeer verbazen. Dat u verder ook geen andere noemenswaardige dingen in de stad kan opnoemen die kunnen bezocht worden (CGVS 2, p. 2), is een ander gegeven dat ernstige vragen stelt bij uw herkomst. U verklaart dit gebrek aan kennis over de stad Polikhomri vanuit het feit dat u opgroeide in de bergen (CGVS 2, p. 17), maar toch wenst het CGVS hier te benadrukken dat u toch verklaarde dat u zich omwille van uiteenlopende redenen naar de stad begaf. Dat u zelfs de naam van het ziekenhuis niet meer weet waar u wel eens heen ging bij ziekte (CGVS 2, p. 5), is een ander eigenaardig gegeven dat eens te meer vraagtekens oproept bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw herkomst.

Dat u overigens ook geen overeenkomstige verklaringen geeft over de lengte van de periode waarin u in de stad Polikhomri verklaarde te wonen, is een andere opvallende vaststelling. Immers, in het eerste gehoor zegt u dat u een tweetal maanden in de stad woonde (CGVS 1, p. 5), terwijl u in het tweede gehoor opperde dat dit verblijf slechts vijftien à zestien dagen duurde (CGVS 2, p. 10). Bovendien kan u zelfs niet bij benadering aangeven wanneer deze verhuis naar Polikhomri zou hebben plaatsgevonden en weet u zelfs niet te zeggen in welk seizoen dit zou zijn geweest (CGVS 1 p.6). Ook dit stelt verdere vragen bij uw geloofwaardigheid, evenals het gegeven dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde dat uw laatste adres was in het dorp Talashi, dat gelegen is in het district Kampirak van de provincie Polikhomri' (zie vragenlijst DVZ punt 10). Dat u tijdens dit interview kennelijk niet wist dat Kampirak een dorp was, Talashi een wijk in Polikhomri en Polikhomri een stad in plaats van een provincie, is wel zeer bevreemdend.

Eveneens kan worden vermeld dat u enerzijds stelt dat uw geloofsgenoten, de ismaeli, onder meer in Polikhomri wonen, maar wanneer vervolgens gevraagd wordt waar zij dan precies woonachtig zijn, moet u het houden op: "Geen idee, Polikhomri is groot, ik ken ze daar niet" (CGVS 1 p.5). In dit verband is het overigens bijzonder opmerkelijk dat u stelt dat u tot de stam Qadami behoort en aanvankelijk aangeeft dat er in Kampirak geen andere stammen wonen. Even later twijfelt u aan dit laatste en zegt u vreemd genoeg dat u hierover geen informatie heeft om vervolgens te stellen dat er wel degelijk andere stammen aanwezig zijn in Kampirak maar dat u vergeten bent dewelke (CGVS 2 p.9). In de Afghaanse context is dit bijzonder opmerkelijk, net als het feit dat u later ook geen andere stammen van Baghlan blijkt te kennen (CGVS 2 p.9).

Voorts, gevraagd naar buitenlandse bases die in Baghlan waren gevestigd, zegt u dat die er vroeger niet waren, en nu ook niet. Nochtans zijn er volgens de informatie waarover het CGVS beschikt wel degelijk buitenlandse militairen actief (geweest) in uw provincie. Meer bepaald hadden de Duitsers een basis in Polikhomri, alsook waren Hongaren aanwezig in het ISAF PRT (Provincial Reconstruction Team) in Baghlan na de terugtrekking van de Nederlanders (zie administratief dossier). Dat u, in tegenstelling tot de voorhanden zijnde informatie, beweert dat er geen militaire bases waren gevestigd, terwijl het tegendeel het geval blijkt, is eens te meer een vreemd gegeven dat uw geloofwaardigheid over uw herkomst verder op de helling stelt.

Wat betreft de taliban zegt u dat ze actief waren in uw regio en dat ze om de vijf dagen in de buurt waren (CGVS 1, p. 13). In Baghlan zijn taliban volgens u veelvuldig aanwezig (CGVS 1, p. 14). Het mag dan ook erg verwonderen dat u in het eerste gehoor geen enkel incident kan vermelden wanneer gevraagd wordt naar voorbeelden van aanslagen die de taliban pleegden en waarin veel slachtoffers vielen (CGVS 1, p. 14). Dit is zeer opmerkelijk voor iemand die zegt van Baghlan afkomstig te zijn. Meer nog, ook namen van talibancommandanten kan u zich niet herinneren (CGVS 1, p. 14). U houdt het bij de naam Mullah Omar, van wie u enkel weet dat hij leider was van de taliban en actief was in Pakistan (CGVS 1, p. 13). Dat u niet in staat blijkt namen van taliban te vermelden, is toch wel zeer bedenkelijk aangezien u zich al die tijd in uw regio zou hebben bevonden. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, zijn namelijk veel talibancommandanten actief in Baghlan (zie administratief dossier). Dat u beweert dat uw broer dorpsvertegenwoordiger was – toch een belangrijke rol in de Afghaanse gemeenschap - (CGVS 1, p. 9) en dat u naar het nieuws luisterde op een radio van dorpsgenoten (CGVS 2, p. 4), maar niet in staat blijkt te verhalen over regionale incidenten die de taliban veroorzaakten of namen van bekende plaatselijke talibancommandanten te geven, stelt eens te meer uw herkomst in vraag.

Het is overigens frappant om vast te stellen dat u tijdens het tweede gehoor plots wel een naam blijkt te herinneren, namelijk commandant Zabi (CGVS 2, p. 10). Gevraagd naar de incidenten waarvoor deze man dan wel verantwoordelijk was, zegt u evenwel dat u enkel hoorde dat hij commandant bij de taliban is (CGVS 2, p. 10). Ook zijn volledige naam is u onbekend, alsook weet u niet tot welke stam hij behoort (CGVS 2, p. 10). Het CGVS acht het bevreemdend dat u zich tijdens het tweede gehoor plots wel een naam herinnert, waarna u niet op de hoogte blijkt van enige randinformatie over deze persoon. Dat u plots eveneens vertelt wat een zekere Maide en Fahridi zou zijn overkomen, namelijk dat de taliban besloot om hen met een paard voort te trekken over de grond (CGVS 2, p. 10), terwijl u ook hier weer niet op de hoogte blijkt van enige randinformatie van dit incident zoals wat ze eigenlijk misdaan hadden (CGVS 2, p. 10), is bedenkelijk. Overigens kon redelijkerwijs verwacht worden dat u dit incident ook zou vermelden wanneer gevraagd werd naar incidenten die plaatshadden in uw regio door toedoen van de taliban. Dat u dit toen niet vermeldde, stelt dan ook ernstige vragen bij de manier waarop u dit verhaal vernam.

Hierbij aansluitend dient nog opgemerkt dat het bevreemdend voorkomt dat u dan wel naar het nieuws op de radio luisterde, maar hoegenaamd niet op de hoogte lijkt van namen van radiozenders die konden ontvangen worden in uw regio (CGVS 2, p. 4). Ook dit gegeven doet eens te meer vragen rijzen bij uw de verklaringen omtrent uw herkomst van Kampirak.

Ook namen van de prominenten van uw regio lijken u onbekend. Immers, gevraagd naar wie districtschief van Dande Ghorri was toen u Afghanistan verliet, zegt u niet op de hoogte te zijn van zijn naam (CGVS 1, p. 10). Ook de naam van de gouverneur van Baghlan is u allesbehalve bekend (CGVS 1, p. 10). Het CGVS acht het opmerkelijk dat deze namen u niet bekend zijn aangezien deze figuren toch een belangrijke plaats innemen in de Afghaanse gemeenschap. Temeer omdat u beweert dat uw broer aangewezen werd als dorpsvertegenwoordiger (CGVS 1, p. 18), is het bedenkelijk dat u niet op de hoogte bent van deze prominenten. Zelfs nadat twee gouverneurs van Baghlan bij naam werden

genoemd die in de periode van 2012-2015 zetelden, namelijk Abdul Sattar Bariz en Sultan Mohammad Ebadi (zie administratief dossier), kan u deze namen niet duiden (CGVS 1, p. 11).

Verder haalt u plots aan, wanneer er gesproken wordt over de dorpen Zaimazjid en Todak, dat Said Kayhan de toenmalige president Karzai had uitgenodigd in de Kayan vallei (CGVS 2, p. 11). Gevraagd naar wie de persoon Said Kayhan was, zegt u dat hij Mansour heet en dat mensen zeggen dat hij Ismaeli is. U geeft aan niets meer over de man te weten, zelfs nadat u daartoe twee keer de kans werd geboden (CGVS 2, p. 11). Dit mag zeer erg verbazen aangezien Said Kayhan volgens de informatie waarover het CGVS beschikt een prominent leider van de Ismaeli Sjia-gemeenschap is in de provincie Baghlan (zie administratief dossier). Dat u zelf Ismaeli bent, en u toch niet in staat blijkt om meer informatie te geven over een dergelijke belangrijk figuur, doet de wenkbrauwen eens te meer fronsen.

Hetgeen overigens uw algemene geloofwaardigheid nog verder ondermijnt, is het feit dat u incoherente verklaringen aflegt over uw ooms. In het eerste gehoor stelde u immers dat u twee ooms van moederszijde had die woonachtig waren in Polikhomri, maar die ondertussen al gestorven waren (CGVS 1, p. 12). In het tweede gehoor vertelde u daarentegen dat u nooit ooms van moederszijde heeft gehad (CGVS2, p. 4), hetgeen lijnrecht ingaat tegen uw eerdere verklaringen. Dat u zelfs over uw familie geen coherente verklaringen aflegt, acht het Commissariaat – generaal veelzeggend over uw algemene geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Afghanistan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde afkomst uit Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS d.d. 12 augustus 2016 en 10 mei 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden

hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara en dat van uw minderjarige neef hebben betrekking op de identiteit van uw beide. Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen kan aan de authenticiteit van deze stukken geen geloof worden gehecht. Bovendien moet worden gesteld dat volgens uw verklaringen deze stukken in uw afwezigheid werden opgemaakt, toen u al in België was (CGVS 1 p.2), wat eveneens weinig vertrouwen in de waarde van deze stukken wekt. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat het eveneens bijzonder opvallend is dat ook u op de meest elementaire vragen over uw onmiddellijke leefomgeving geen enkel antwoord kan verschaffen. Zo wordt tijdens het gehoor gevraagd om eens te beschrijven waar uw dorp zich ergens situeerde. U stelt dat u dit niet weet (CGVS 2, p. 5). Vervolgens, wanneer gevraagd wordt alles wat u weet te vertellen over uw dorp, antwoordt u eveneens dat u het niet weet (CGVS 2, p. 5). Zelfs wanneer u gezegd wordt dat u toch nog wel een paar dingen zou moeten weten over uw dorp, zegt u opnieuw dat u het niet weet (CGVS 2, p. 5- 6). Gevraagd om te vertellen hoe uw huis eruit zag in Kampirak zegt u opnieuw dat u het niet weet (CGVS 2, p. 5). Zelfs nadat u enkele malen aangemoedigd wordt om toch iets te vertellen over uw huis, oppert u enkel en alleen dat u het niet weet (CGVS 2, p. 5). Gevraagd naar de mensen met wie u vroeger contact had, zegt u dat u met niemand contact had (CGVS 2, p. 5) en beweert u ook dat u buren noch vrienden had (CGVS 2, p. 5, 6), hetgeen toch wel opmerkelijk is. Namen van mensen uit uw dorp herinnert u zich evenmin (CGVS 2, p. 5). Gevraagd naar uw bezigheden overdag, zegt u enkel dat u speelde, maar verder deed u niets, zo stelt u (CGVS 2, p. 6). Het Commissariaat – generaal acht het opmerkelijk dat u zich op al deze vragen, die niet eens zo'n grote kennis vergen maar gewoon polsen naar uw leefomgeving en de mensen met wie u contact had, ofwel onwetend opstelt, ofwel afblokkend. U mag dan nog erg jong zijn, toch mag redelijkerwijs verwacht worden dat u toch iets zou moeten kunnen vertellen over uw directe woonomgeving. Dat u hiertoe niet in staat blijkt, zelfs niet na enkele aanmoedigingen, getuigt allerminst van een spontane houding en stelt uw herkomst dan ook verder in vraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”.

2. Over de rechtspleging

Ter zitting van 7 februari 2018 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarbij zij een psychiatrisch verslag van 5 september 2017 voegt, alsook een kopie van het arrest van de Raad met nummer 197 842 van 11 januari 2018.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 22 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991), van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 14 van *“het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003, tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (de verzoekende partij bedoelt wellicht het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen), en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 4, leden 1-3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

In een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“4.1.1.

Verzoeker werd geboren op 30 november 2005 en is bijgevolg minderjarig. Verzoeker is 11 jaar oud. Verzoeker geniet aldus bijzondere bescherming op grond van artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag: Dit artikel bepaalt dat kinderen die de status van vluchteling hebben aangevraagd bijzondere bescherming dienen te genieten.

Artikel 22 ‘Vluchtelingenkinderen’

1. De Staten die partij zijn, nemen passende maatregelen om te waarborgen dat een kind dat de vluchtelingenstatus wil verkrijgen of dat in overeenstemming met het toepasselijke internationale recht en de toepasselijke procedures als vluchteling wordt beschouwd, ongeacht of het al dan niet door zijn of haar ouders of door iemand anders wordt begeleid, passende bescherming en humanitaire bijstand krijgt bij het genot van de van toepassing zijnde rechten beschreven in dit Verdrag en in andere internationale akten inzake de rechten van de mens of humanitaire akten waarbij de bedoelde Staten partij zijn.

2. Hiertoe verlenen de Staten die partij zijn, naar zij passend achten, hun medewerking aan alle inspanningen van de Verenigde Naties en andere bevoegde intergouvernementele organisaties of niet-gouvernementele organisaties die met de Verenigde Naties samenwerken, om dat kind te beschermen en bij te staan en de ouders of andere gezinsleden op te sporen van een kind dat vluchteling is, teneinde de nodige inlichtingen te verkrijgen voor hereniging van het kind met het gezin waartoe het

behoort. In gevallen waarin geen ouders of andere familieleden kunnen worden gevonden, wordt aan het kind dezelfde bescherming verleend als aan ieder ander kind dat, om welke reden ook, blijvend of tijdelijk het leven in een gezin moet ontberen.

Het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003, tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna Werkingsbesluit CGVS) heeft verschillende concrete garanties ingebouwd voor de behandeling en beoordeling van asielaanvragen van minderjarigen.

Allereerst stelt artikel 14 §4 van het Werkingsbesluit CGVS het volgende:

“§ 4. Het hogere belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag.”

Uit de besteden beslissingen blijkt op geen enkel manier hoe en waar verweerster bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker rekening zou hebben gehouden met het hogere belang van het kind. Uit bovenstaand artikel volgt nochtans dat deze overweging primordiaal is. Dat op geen enkele manier in de bestreden beslissingen terug te vinden is hoe en waar bij de beoordeling rekening werd gehouden met dit hogere belang van het kind, is dan ook een manifeste inbreuk op de motiveringsplicht. Daarnaast houdt de correcte behandeling van een asielaanvraag van een minderjarige ook in dat het principe van ‘het voordeel van de twijfel’, zoals dit in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet werd opgenomen op een ruime manier wordt toegepast. Uit het tweede middel zal duidelijk blijken dat dit in deze allerm minst is gebeurd.

Verweerster is zich zeer goed bewust van deze verplichting, dit blijkt uit informatie die zij op haar eigen website meedeelt:

Bij de beoordeling van de asielaanvraag past het CGVS het voordeel van de twijfel in de meest ruime zin toe. Het hoger belang van het kind en de kwetsbaarheid ervan zijn hierbij doorslaggevend. Kinderen beleven de wereld om hen heen op een andere manier dan volwassenen en interpreteren zaken en gebeurtenissen op kind-specifieke wijze. Er kan niet worden verwacht dat het kind op alles een antwoord weet en eenduidig kan antwoorden.

Waar wenselijk en mogelijk roept het CGVS getuigen op voor het gehoor (ooms, tantes,... die in België verblijven) om de situatie van het kind te verduidelijken. Ten slotte maakt het CGVS gebruik van kind-specifieke informatie om de situatie zo uitgebreid mogelijk te onderzoeken en op correcte wijze in te schatten.

(<http://www.cgvs.be/nl/asiel/het-kind-de-asielprocedure>)

Ook stelt artikel 2, tweede lid van het Werkingsbesluit CGVS het volgende:

“De ambtenaren belast met het gehoor van een minderjarige asielzoeker moeten over de vereiste kennis met betrekking tot de bijzondere noden van minderjarigen beschikken.”

Uit de verplichting tot behandeling door een gespecialiseerde medewerker volgt onder meer dat tijdens het gehoor gebruik wordt gemaakt van bijzonder meer gesloten vraagstelling, aparte gehoorruimtes en bijzondere aandacht voor de kwetsbaarheid van de minderjarige. Uit het administratief dossier van verweerster komt deze bijzondere behandeling absoluut niet naar voor.

Ook deze verplichtingen worden door verweerster expliciet bevestigd op haar eigen website:

“De protection officer past zijn taal aan het kind aan en nodigt het uit om, vanuit de eigen beleavingswereld en ervaring, zoveel mogelijk spontaan te vertellen. Daarbij beperkt hij het stellen van gesloten vragen tot een minimum zodat de beïnvloeding van het kind beperkt blijft. Tijdens het gehoor kan het kind via tekeningen of andere hulpmiddelen zijn of haar verhaal verduidelijken. Er worden pauzes voorzien. Het kind mag een pauze vragen wanneer het daar behoefte aan heeft. De tolken die de kinderen tijdens het gehoor bijstaan, hebben eveneens een specifieke opleiding genoten.”

(<http://www.cgvs.be/nl/asiel/het-kind-de-asielprocedure>)

4.1.2.

Haaks op de bovenstaande werkingsbesluiten staat de vaststelling dat verweerster er zich in bestreden beslissing bijna uitsluitend toe beperkt heeft te verwijzen naar de beslissing die werd genomen in het dossier van de oom van verzoeker, de heer H. Q. [...].

De motivatie van verweerster met betrekking tot verzoeker zelf beperkt zich tot het volgende:

(...)

Hierbij is het pijnlijk opvallend dat verweerster enkel verwijst naar het tweede verhoor dat plaatsvond op 10 mei 2017, een verhoor waarop verzoeker is dichtgeklapt.

“Maar je hebt haar gevraagd hoe het met haar ging?

Neen

Ik wil mijn moeder.

Huilt.

Ik kan me voorstellen dat je haar mist.

Shuban, je huult, waarom?

Ik mis mijn moeder

Voogd: het is de eerste keer dat ik hem zie huilen, het is een hele stille jongen “

(administratief dossier van verweerster, gehoorverslag 10 mei 2017, p. 3)

Op geen enkel moment heeft verweerster toen voorgesteld om het verhoor even stil te leggen, men is gewoon doorgegaan met het verhoor. Tijdens de rest van dit gehoor is verzoeker er effectief nauwelijks in geslaagd om nog een zin uit te brengen.

Verzoeker was duidelijk onder de indruk van het verloop van het interview bij verweerster. Hij heeft een eerder schuchter karakter en het gemis van zijn moeder en de aanwezigheid van zoveel personen op het interview bracht hem duidelijk van de wijs.

Verweerster hield totaal geen rekening met deze context en de kwetsbaarheid die verzoeker toonde.

Tijdens het eerste interview dat plaatsvond op 12 augustus 2016 heeft verzoeker wel meer en duidelijkere verklaringen kunnen afleggen, hier wordt in het tweede middel dieper op ingegaan.. Deze werden niet meegenomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verweerster geeft op haar website zélf aan dat bij minderjarige asielzoekers het voordeel van de twijfel geniet in de meest ruime zin van het woord moet worden gegeven. .

“Bij de beoordeling van de asielaanvraag past het CGVS het voordeel van de twijfel in de meest ruime zin toe. Het hoger belang van het kind en de kwetsbaarheid ervan zijn hierbij doorslaggevend. Kinderen beleven de wereld om hen heen op een andere manier dan volwassenen en interpreteren zaken en gebeurtenissen op kind-specifieke wijze. Er kan niet worden verwacht dat het kind op alles een antwoord weet en eenduidig kan antwoorden.”

(<http://www.cgvs.be/nl/asiel/het-kind-de-asielprocedure>)

Verweerster heeft jammer genoeg de daad niet bij het woord gevoegd, maar vertrekt in de bestreden beslissing net vanuit een vooringenomenheid ten aanzien van verzoeker.

“It is, therefore, critical that decision-makers do not prejudge credibility and do not approach the task with scepticism or a ‘refusal mind-set’. This may prejudice and distort the processes of both gathering information and assessing the applicant’s statements and other evidence, thereby violating the requirement of impartiality.”

(stuk 4, UNHCR Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems , p. 38, te consulteren via: <http://www.unhcr.org/51a8a08a9.pdf>)

Het huidige middel is bijgevolg gegrond.”

En

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoekers

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België waar zij hun aanvraag tot asiel heeft ingediend op 24 november 2015

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Dit omdat verzoeker, volgens de bestreden beslissingen, niet zou hebben aangetoond waar en onder welke omstandigheden hij heeft verbleven voor zijn komst naar België. Bijgevolg kan er volgens verweerster geen correct zicht worden geboden op de werkelijke achtergrond en leefsituatie waardoor verzoeker zijn aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk hebben gemaakt.

Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan het land van herkomst, Afghanistan, te verlaten.

Verweerster beroept zich voor de bestreden beslissing van verzoeker bijna volledig op de beslissing van diens oom H. Q. [...]. Ook de heer H. Q. [...] tekent beroep aan tegen zijn weigeringsbeslissing. In het eerste middel werd reeds uitgewerkt waarom verweerster hierdoor haar zorgvuldigheidsplicht ten

aanzien van verzoeker, met het erg kwetsbare profiel van zeer jonge niet begeleid minderjarige vluchteling heeft verwaarloosd.

Verweerster verwijt verzoeker en zijn oom hun medewerkingsplicht niet te hebben vervuld.

Deze medewerkingsplicht volgt uit de interpretatie van de Vreemdelingenwet conform Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)¹.

Meer bepaald artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de Kwalificatierichtlijn verduidelijken wat onder de medewerkingsplicht moet worden begrepen:

1. De lidstaten mogen van de verzoekster verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen.

2. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoekster en alle documentatie in het bezit van de verzoekster over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met: (...)

Verweerster verwijt verzoeker en zijn oom meer bepaald, dat ze zouden hebben verzaakt om duidelijkheid te scheppen over hun recente plaats van herkomst.

Verzoeker volhardt naar aanleiding van zijn asielaanvraag in de meest duidelijke bewoordingen dat hij en zijn oom wel degelijk, tot kort voor hun vertrek, verbleven in het dorp Kampirak in het district Dand-e-Gori in de provincie Baghlan.

Verzoeker zelf heeft tijdens zijn eerste gehoor op 12 augustus 2016 wel informatie kunnen verschaffen over zijn afkomst, verweerster heeft er jammer genoeg voor gekozen om in het kader van de bestreden beslissing enkel rekening te houden met het tweede verhoor, waar verzoeker volledig dichtgeklapt is (zie eerste middel)

Zo gaf verzoeker wel degelijk de aanzet om inzicht te verschaffen in zijn leven in Kampirak en de reisweg die hij en zijn oom vervolgens aflegden:

“Je ging niet naar school in afgh?”

Jawel

Vertel eens?

We hadden zowel school onder een tent, als in de klassen. Er gingen niet veel kinderen naartoe.

Waar was de school onder de tent?

Dat is dichtbij

Waren de klassen in eigen dorp of ergens anders?

In eigen dorp

Hoelang ging je naar school?

1 of 2 m

Wat heb je geleerd op school?

Niet veel, ik heb niet veel geleerd. Ik kan klein beetje schrijven

Wat heb je wel geleerd in die 1-2 m school?

We moesten een beetje schrijven, we hadden een boek Dari die we moesten lezen.”

(administratief dossier verweerster, gehoor 12 augustus 2016, p. 5)

“Ben je samen met je oom naar Baghlan gegaan of was hij al in Baghlan?

We zijn samen naar daar gegaan.

Mijn oom is mee naar baghlan gegaan, we waren niet van plan om in baghlan te blijven, maar onze auto viel in autopech. Daarom bleven we in baghlan een dag. “

(administratief dossier verweerster, gehoor 12 augustus 2016, p. 8)

Ook wat het vluchtrelaas betreft heeft verzoeker die verklaringen afgelegd, die van een jongen van zijn leeftijd kunnen verwacht worden:

“Mijn vader was een vertegenwoordiger. Hij werd bedreigd door de taliban. Ze vroegen hem dat werk niet te doen, maar mijn vader heeft dat toch gedaan. We hebben dat bij de politie aangegeven, de politie is die taliban komen zoeken in ons huis, niet gevonden. Nadat ze weggingen zijn de taliban opnieuw gekomen. Toen hebben ze mijn vader meegenomen.

Vertel daar eens over hoe je vader werd meegenomen?

Ik sliep toen, dus ik weet niet veel daarover. Ik weet dat mijn oom geprobeerd heeft de Taliban tegen te houden, maar de taliban hebben mijn oom geslagen met achterkant van hun wapen, drie of vier keer geslagen. Dan hebben ze mijn vader meegenomen”

(administratief dossier verweerster, gehoor 12 augustus 2016, pp. 8-9)

Verweerster heeft veel te snel conclusies getrokken en is verkeerdelijk afgegaan op de verklaringen die verzoeker niet kon afleggen tijdens het tweede verhoor, waar hij blokkeerde.

Wat de oom van verzoeker betreft heeft verweerster evenmin rekening gehouden met het specifieke profiel dat deze heeft. De oom van verzoeker is een analfabete landbouwer en was tot zijn vlucht nauwelijks buiten de ruimere omgeving van zijn dorp, Kampirak geweest. De oom van verzoeker kan zelfs zijn eigen naam niet lezen, laat staan schrijven.

Zelfs in België heeft de oom van verzoeker uitgesproken moeilijkheden omwille van zijn enorme leerachterstand. Zelfs de trein nemen is al een hele uitdaging.

De oom van verzoeker kon wel duidelijke verklaringen geven over zijn dagelijkse leven, de zaken waarmee hij vaak in aanraking kwam als simpele landbouwer. Ook dit vormt een duidelijke indicatie van zijn afkomst en verblijf, een indicatie waar verweerster gewoon aan voorbij is gegaan:

“Vertel eens over uw leven in Kampirak?

Tijdens de dag ik weekte dingen op veld, als er regen was dan hadden we oogst, anders niet.

Wat kweekte u?

Wheat, ik zaaide dat en ploegde de aarde met hulp van koe.

Wat deed u nog?

Niets anders. Ik had 10-11 schapen ook. En 2 ezels en 2 koeien.

Wat deed u nog?

Niets anders. Ik had 10-11 schapen ook. En 2 ezels en 2 koeien.

Waar ging u naartoe om te grazen?

Rondom ons waren bergen, daar gingen de dieren: berg van Tawa, sorkh, kotal, top berg, degcha. Dit zijn de namen van de bergen.”

(administratief dossier verweerster, gehoor oom van verzoeker, 10 mei 2017, pp. 8-9)

“Welke plaatsen zijn dichtbij Dashtak?

Velden van Larchai.

Bande sarak, die area komt als we naar PK gaan en we gaan ook via de velden van larchai. De weg, die genaamd zijn de road van kampirak, als we erop gaan, is de area bande sarak.”

(administratief dossier verweerster, gehoor oom van verzoeker, 10 mei 2017, p 6.)

De oom van verzoeker leefde werkelijk een zeer afgesloten leven, zo valt het ook op dat hij, wanneer hij over de omgeving vertelt en de routes tussen dorpen, dit doet in het kader van de routes die hij als herder met zijn schapen aflegde:

“Heeft u ooit dorp Tondra bezocht?

Nee, ik ben wel naar buitenwijken van dorp gegaan, maar niet naar het centrum van het dorp.

Wat bedoelt u met buitenwijken van dorp?

Omwille van het vee, ik nam mijn vee mee, ik gin daar en bracht ze samen.

Naar waar ging u met vee?

Er was een andere jongen die ook vee had, ik nam mijn vee mee naar daar om het samen te laten grazen.”

(administratief dossier verweerster, gehoor oom van verzoeker, 10 mei 2017, p 6.)

Niet alleen kent de oom van verzoeker de verschillende wijken van Kampirak, ook omliggende dorpen waar hij met zijn vee langskwam, tot zelfs bergen, bergtoppen en valleien worden opgesomd, net zoals de namen en de toestand van de wegen, afstanden, namen van burens, van de plaatselijke imam... Waar zo'n detail al eens fout loopt, vinden we dit terug in de “motivering”, maar wie de interviews zelf leest krijgt toch een bijzonder rijk geïllustreerd en veelal niet in de beslissing van het door verweerster gecontesteerde verhaal.

Ook uit het accent / dialect van verzoeker en zijn oom valt trouwens duidelijk af te leiden uit welke streek zij afkomstig zijn.

De oom van verzoeker heeft eigenlijk nauwelijks notie van de politiek in zijn land, de administratieve indeling. De oom van verzoeker leefde een érg teruggetrokken leven en politiek heeft hem nooit geïnteresseerd.

De zaken die de oom van verzoeker wist te vernoemen, commandant Zabi, de naam van de Ismaeli-leider Said Kayhan, de namen van de personen die door de Taliban werden gefolterd, zijn dat die zaken die hem zijn bijgebleven via wat werd verteld.

De kennis die hij heeft is inderdaad eerder fragmentarisch en weinig in de diepte, maar hieruit kan absoluut niet automatisch worden afgeleid dat de oom van verzoeker zaken zou willen achterhouden, weigert duidelijkheid te verschaffen over zijn afkomst.

Verweerster heeft geen of op zijn minst veel te weinig rekening gehouden met het profiel van de oom van verzoeker als ongeschoolde landbouwer / herder met een uitgesproken ongeschoold, laagbegaafd profiel.

Daar komt bovendien nog eens bovenop dat de oom van verzoeker tijdens de gehoren erg gestresseerd raakte. Hij voelde dat er heel wat vragen over de administratieve indeling / politieke figuren werden

gesteld waar hij in alle eerlijkheid moeilijk weg mee kon. De stress stapelde zich op, waardoor hij, zeker tijdens het eerste interview eigenlijk ook op die antwoorden (zoals de naam van een talibancommandant) niet meer kon komen, die hij eigenlijk wel wist.

Los van het feit dat verweerster in de bestreden beslissing het ongeschoolde, honkvaste profiel van de oom van verzoeker negeert, trekt zij ook simpelweg een aantal uitgesproken foutieve conclusies op basis van een selectieve lezing van de gehoorverslagen. Hieronder worden een aantal essentiële punten weergegeven waar verweerster zo de mist in gaat. Deze werden verder in detail uitgewerkt in een commentaar die door de voogd van verzoeker werd uitgewerkt (stuk 14, D. C.[...], Q. H. [...], commentaar bij de motivering weigering internationale bescherming CGVS)

Zo werpt verweerster in haar motivatie op "dat het dorp Shuluktu zich veel dichterbij Kampirak bevindt dan Tundra (...) Dat u de afstand van uw dorp tot deze twee dorpen dan hetzelfde inschat, mag dan ook verbazen." (stuk 1). Hier hield verweerster bijvoorbeeld op geen enkele manier rekening met het feit dat de oom van verzoeker steeds afstanden heeft uitgedrukt in tijd, waar verweerster verwijst naar afstanden in km. Een afstandsverschil in km van een 7-tal km is in bergachtig gebied wat betreft reistijden zeer weinigzeggend;

Verder werpt verweerster op dat de oom van verzoeker met geen woord heeft gerept over twee dorpen die tussen Kampirak en Dashtak zouden liggen. In zijn commentaar op de bestreden beslissing werd door de heer D. C. [...] uiterst nauwkeurig uitgeklaard dat deze locaties zich enerzijds niet écht en zeker niet beiden op deze weg bevinden en dat deze anderzijds zo onbeduidend zijn dat ze wellicht de naam dorp niet waardig zijn. Zeer overtuigend wordt toegelicht dat de oom van verzoeker wel degelijk een correct inzicht heeft verschaft over zijn afkomst (stuk 14, D. C.[...], Q. H. [...], commentaar bij de motivering weigering internationale bescherming CGVS pp. 2-4)

Wat betreft de vertrouwdsheid van de oom van verzoeker met Polikhmori trekt verweerster eveneens verkeerde, en zeer eenzijdige conclusies. Zo komt zij tot de conclusie dat de oom van verzoeker regelmatig in Polikhmori zou zijn gekomen, waar hij er in zijn hele leven slechts een twee tot drie-tal keer is geweest. Hij ging er enkel naartoe in geval van ziekte, in totaal een twee tot drietal keer. Verweerster trekt in de bestreden beslissing (stuk 1) echter onmiddellijk de conclusie dat de oom van verzoeker "verklaarde dat u zich omwille van uiteenlopende redenen naar de stad begaf", louter en alleen omdat de oom van verzoeker had aangegeven dat de familie het voedsel uit PK haalde. (stuk 14, D. C.[...], Q. H. [...], commentaar bij de motivering weigering internationale bescherming CGVS pp. 4-6)

Wat betreft het verblijf in deze stad op het ogenblik van de vlucht van verzoeker, wenst zijn oom hier te verduidelijken dat hij een 15-à 17-tal dagen in Polkhomri verbleef, twee maanden is de duur van hun reisroute.

Deze cognitieve dissonantie in hoofd van verweerster zet zich verder door in haar veronderstelling dat verzoeker toch had aangegeven naar het nieuws te luisteren en op het ogenblik waar verweerster tegenstrijdige verklaringen van de oom van verzoeker over zijn familie denkt te kunnen ontwaren. (stuk 14, D. C.[...], Q. H. [...], commentaar bij de motivering weigering internationale bescherming CGVS pp. 6-9)

Verweerster deed overduidelijk aan 'cherry-picking' wat betreft de verklaringen van de oom van verzoeker, waar ze hem eigenlijk net, vanuit begrip voor zijn kwetsbare profiel, net het voordeel van de twijfel had moeten gunnen.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging
Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonbaar dat zij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep'

(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker werd in Afghanistan vervolgd omwille van het engagement van zijn vader voor de dorpsvertegenwoordiging.

Verzoeker en zijn vader maken deel uit van de Ismaili-gemeenschap, een gemeenschap waarbinnen tot op zeker niveau andere maatschappelijke gewoontes en mores heersen dan binnen de rest Afghaanse samenleving. Hierdoor wordt verzoeker, als Ibadi-Hazara's echter wel het mikpunt van de Taliban, wat overeenkomt met objectieve informatie over de vervolging van deze gemeenschap:

"On June 1, Taliban militants kidnapped 17 members of the Hazara Shiite minority community in Sar-e-Pul Province. Although all were subsequently freed, the Taliban continued to target and kidnap members of the Hazara ethnic community, executing Hazara hostages in certain instances. On

September 1, Taliban members stopped a car in Dawlat Abad district of Ghor Province and kidnapped five Hazara university students. They killed one of the students and released the other four weeks later." (...°)

Societal discrimination against Shia Hazaras continued along class, race, and religious lines in the form of extortion of money through illegal taxation, forced recruitment and forced labor, physical abuse, and detention. According to NGOs, the government frequently assigned Hazara ANP officers to symbolic positions with little authority within the Ministry of Interior. NGOs also reported Hazara ANSF officers were more likely than non-Hazara officers to be posted to insecure areas of the country.

Multiple kidnappings of Hazara were reported in several provinces, including Ghazni, Zabul, and Baghlan. The abductors reportedly shot, beheaded, ransomed, or released the kidnapping victims. In February 2015 unidentified gunmen abducted 31 Hazara men from a bus in Zabul Province. The abductors released 19 of the men in May and eight others in November. Four of the hostages remained unaccounted for at year's end."(stuk 8, United States Department of State, Country Reports on Human Rights Practices - Afghanistan, 3 maart 2017, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/58ec8a7fa.htm>)

Verzoeker heeft overduidelijk een kwetsbaar profiel, waarmee onvoldoende rekening werd gehouden.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

"De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat zij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging"

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

"Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen"

(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen.

Het huidige middel is gegrond."

En

"Het is opvallend dat verzoekende partij in de bestreden beslissing enerzijds op een erg expliciete manier verwijst de UNHR eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, maar zij anderzijds volledig voorbijgaat aan de hierin uitvoerig uitgewerkte 'Potential Risk Profiles'.

4.3.1.

- Leeftijd waarop geschikt als vechtmateriaal

Rechtstreeks bezit verzoeker een risicoprofiel als jongeman "of fighting age", ook in de meest recente 'UNHCR eligibility guidelines' van april dit jaar werd duidelijk opgenomen dat een persoon als verzoeker, zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd door de Taliban:

"Incidents of forced recruitment of children are said to be subject to widespread underreporting.²⁷⁶ However, the recruitment and use of children by all parties to the conflict, both in support and combat roles, is reported to be observed throughout the country.

a) Forced Recruitment by AGEs

In areas where AGEs exercise effective control over territory and the population, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies.²⁷⁸ Persons who resist recruitment, and their family members, are reportedly at risk of being killed or punished.²⁷⁹ AGEs are reported to continue to recruit children, both boys and girls, to carry out suicide attacks and as human shields,²⁸⁰ as well as to participate in active combat, to plant IEDs, to smuggle weapons and uniforms, and to act as spies, guards or scouts for reconnaissance.

b) Forced and Underage Recruitment by Pro-Government Forces

In January 2011 the UN and the Government signed an action plan for the prevention of underage recruitment.²⁸² In July 2014 the Government endorsed a road map towards compliance with the action plan.²⁸³ In February 2015 President Ghani endorsed a law which had been passed by the Parliament and the Senate in 2014, criminalizing underage recruitment into the ANSF.²⁸⁴ Despite the

Government's support for the action plan and the progress made thus far, challenges are reported to remain, including a lack of accountability for underage recruitment.²⁸⁵ In March 2016, the Special Representative of the Secretary-General for Children and Armed Conflict noted that while there had been substantial progress in implementing the action plan, the UN continued to document the recruitment and use of boys by the ALP and ANP, as well as some cases attributed to ANA.²⁸⁶ Pro-government armed groups have also been reported to force locals to send young men to join the fight against the Taliban and other AGEs.

c) Summary

In light of the foregoing, UNHCR considers that, depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces, AGEs and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas where ALP commanders are in a sufficiently powerful position to forcibly recruit community members into the ALP may equally be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Men of fighting age and children who resist forced recruitment may also be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. (stuk 5 UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 19 april 2016, pp. 44-47)

Over het risico dat verzoeker loopt om hetzij door taliban, hetzij door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd wordt zelfs op geen enkele manier gemotiveerd.

4.3.2.

- Hazara - sjiïet

Als lid van een religieuze minderheid heeft verzoeker eveneens een uitgesproken risicoprofiel.

"Hazaras have been reported to face continuing societal discrimination, as well as to be targeted for extortion through illegal taxation, forced recruitment and forced labour, and physical abuse.⁴⁹⁰ Hazaras have historically been marginalized and discriminated against by the Pashtuns. While they were reported to have made significant economic and political advances since the 2001 fall of the Taliban regime, ⁴⁹¹ more recently there has reportedly been a significant increase in harassment, intimidation, kidnappings and killings at the hands of the Taliban and other AGEs.⁴⁹²"

(stuk 5, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 19 april 2016, p. 76, verzoeker zet vet)

Ook in het kader van zijn etniciteit en religie kan de vrees van verzoeker voor ontvoering zeer geloofwaardig gekaderd worden. Er zijn namelijk tal van precedentes bekend uit zijn provincie van herkomst:

"Hazara civilians continued to be abducted during the first half of 2016. UNAMA documented one case of abduction of civilians of Hazara ethnicity in Maidan Wardak province, and two incidents in Sari Pul province during the first six months of 2016, resulting in the abduction of 36 Hazara ethnicity civilians in total.²⁰⁰ The group of civilians abducted from three vehicles on 21 June in Nahrissraj district, Helmand province, (see above) also included several Hazara civilians though the precise number is unknown. For example, on 1 June, Anti-Government Elements stopped two civilian vehicles in a Taliban-controlled area of Sancharak district, Sari Pul province and abducted 22 civilians of Hazara ethnicity, including three women and one child. Anti-Government Elements released all of the abducted civilians by 17 June, with sources reporting that the abductors intended to put pressure on the provincial government to release a Taliban commander held by the Government"

(stuk 11, UNAMA, Afghanistan Midyear report 2016, Protection of civilians in armed conflict, pp. 66-67 te consulteren

via:
http://unama.unmissions.org/sites/default/files/protection_of_civilians_in_armed_conflict_midyear_report_2016_final_rev.1-9sept.pdf)

Ook het verblijf van verzoeker in Europa voor intussen meer dan een jaar bezorgt hem een risicoprofiel, waarbij hij als verwesterd, een spion, kan worden aanzien.

In de bestreden beslissing werd op geen enkele manier op basis van het risicoprofiel van verzoeker gemotiveerd."

En

"Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt "de subsidiaire beschermingsstatus [...] toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt".

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaald het volgende:

"§2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster in zijn land van herkomst; of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een international of binnenlands gewapend conflict."

De subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen tegenover het land van herkomst van verzoekers. Verzoekers hebben de Afghaanse nationaliteit.

Verweerster betwist en onrechte dat verzoeker recent afkomstig is uit het district Dand-e-Ghori in de provincie Baghlan. Voor de argumentatie kan verwezen worden naar het tweede middel van dit verzoekschrift.

Volgende persberichten bevestigen de extreem precaire veiligheidssituatie in de provincie Baghlan:

"A mortar fired by the Taliban militants left at least 7 members of a family dead in northern Baghlan province of Afghanistan, local officials said. The incident took place in Baghlan-e-Markazi district after the mortar round hit a residential house. The district administrative chief Gawhar Khan Baburi said the incident took place earlier today, leaving 7 civilians dead, including a women and four children. He said another minor girl was also wounded in the attack but did not say anything about her health condition. The Taliban militants group has not commented regarding the incident so far."

(stuk 5, Ghanizada, "Taliban mortar kill 7 a family in Baghlan province of Afghanistan", 30 oktober 2016, te consulteren op <http://www.khaama.com/taliban-mortar-kill-7-a-family-in-baghlan-province-of-afghanistan-02174/print/>)

"Elsewhere in Afghanistan, a district in the northern province of Baghlan fell to the Taliban on Wednesday, according to Faizullah Amiri, the governor of Tala Wa Barfak district. It was believed to be the first time in recent years that a district in Baghlan, normally a government stronghold, had fallen to the insurgents.

"“We were under siege for four days,” Amiri said. “Our supply routes from Bamian were blocked and the route to Baghlan was also blocked and eventually the district collapsed to the Taliban.”

(stuk 3, New York Times, "2 Taliban bombings kill over a dozen in Kabul", 1 maart 2017, te consulteren op <https://www.bostonglobe.com/news/world/2017/03/01/taliban-bombings-kill-over-dozen-kabul/nFGalwmktSw7sOEOKGE26J/story.html>)

"In de namiddag kregen de taliban in de Noord-Afghaanse provincie Baghlan het centrum van het district Talawa Barfak na twee dagen strijd in handen. Daarbij werden zeker drie mensen gedood. Over het aantal gewonden werden ook hier geen bijzonderheden gegeven. Baghlan is momenteel de felst bevochten provincie van het land en ook die met de meeste oorlogsvluchtelingen. De taliban zetten de Afghaanse regering steeds meer onder druk. Volgens cijfers van de Amerikaanse strijdkrachten uit januari controleert de regering nog maar 57 procent van het land."

(stuk 9, De Morgen, "Kaboel opgeschrikt door zware explosies nabij politiekantoor" 1 maart 2017, te consulteren op <http://www.demorgen.be/buitenland/kaboel-opgeschrikt-door-zware-explosies-nabij-politiekantoor-b735eeb1/>)

"However, the Taliban does not seem to be evacuating the area and the Afghan security forces are continuing to secure their grip on the volatile region and push the insurgents out.

"You can see that our attacks from air and ground are going on. A massive toll has been inflicted on the enemy and their commander was also eliminated. Our soldiers' morale is very high," said Shuaor Gul, an Afghan National Army (ANA) in Baghlan. Army officials in Baghlan have said that the operation will continue until the insurgents have been eliminated."

(stuk 13, Hamid Shirzai, "Taliban use civilian areas as cover in Baghlan: army", 5 maart 2017, te consulteren op <http://www.tolonews.com/afghanistan/taliban-use-civilian-areas-cover-baghlan-army>)

"The statement further added that the counter-terrorism operations were conducted in the past 24 hours with the support of the Afghan Air Force and the artillery units of the Afghan army in Laghman, Kapisa,

Maidan Wardak, Paktia, Khost, Kandahar, Zabul, Uruzgan, Badghis, Herat, Baghlan and Helmand provinces.

(...) At least nineteen insurgents were killed, seventeen others were wounded, and three vehicles were destroyed during the operations in Dahan-e-Ghori and Baghlan-e-Markazi districts of Baghlan, the statement said."

(stuk 12 Khaama Press, "Pakistani and Iranian militants among 64 killed in clearance operations: MoD", 9 maart 2017, te consulteren op

<https://www.khaama.com/pakistani-and-iranian-militants-among-64-killed-in-clearance-operations-mod-02362/print/>)

"A number of political and jihadi figures said they are extremely concerned about the "sharp increase" in insecurity in the country's north and that the "inattention" of government in this respect will provide grounds for "a sectarian" war in northern provinces.

The Taliban has overrun a number areas in the northern and north-eastern provinces. Currently, the group has control over seven districts in Badakhshan, Kunduz, Baghlan and Sar-e-Pul provinces"

(stuk 10, Tolo news, "concerns raised over 'sharp increase' in insecurity in north", 19 mei 2017, te consulteren op <http://www.tolonews.com/afghanistan/concerns-raised-over-sharp-increase-insecurity-north>)

Niettemin dient, in ondergeschikte orde, indien de Raad van oordeel is dat de recente afkomst van verzoeker niet kan worden vastgesteld, rekening gehouden worden met de Afghaanse nationaliteit van verzoekers. Hierover is evenwel geen enkele motivering terug te vinden in de bestreden beslissingen.

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd recent nog door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

Verzoekers verwijzen in eerste instantie dan ook naar de nieuwe "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan" dd. 19 april 2016:

"The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict.⁵⁰ Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014.⁵¹ The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015.⁵² An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS⁵³ and the re-emergence of Al Qaeda,⁵⁴ has further destabilized the security situation.⁵⁵ Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further increasing the number of armed actors engaged in the conflict.⁵⁶ The conflict is increasingly affecting all parts of the country.⁵⁷ Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change.⁵⁸ Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014, AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks,⁵⁹ including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings,⁶⁰ and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons.⁶¹ There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas.⁶² AGEs continue to carry out high profile attacks in Kabul and other cities,⁶³ and to expand their reach in rural or less populated areas.⁶⁴

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by pro-government armed group and the extent to which such groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro-government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014.⁶⁶ Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs.⁶⁷

(stuk 5, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan", UNHCR, 19 april 2016, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>)

Ook in het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", laatst geüpdatet op 18 mei 2017, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

"The overall security situation continued to deteriorate throughout 2016 and into 2017. The United Nations recorded 23,712 security incidents, an almost 5 per cent increase compared with 2015 and the highest number in a single year ever recorded by UNAMA. While the fighting remained particularly prevalent in the five southern and eastern provinces of Helmand, Nangarhar, Kandahar, Kunar and Ghazni, where 50 per cent of all incidents were recorded, the conflict spread in geographical scope, with

increasing Taliban activities in northern and north-eastern Afghanistan, as well as in Farah in the west. The Taliban continued to put pressure on the Government's control of the provincial capitals of Farah, Kunduz, Lashkar Gah, Helmand Province, and Tirin Kot, Uruzgan Province. International and Afghan air support and the deployment of Afghan special forces remained critical to the holding of these cities. In late November, the Taliban captured the Ghorak district administrative centre of Kandahar Province, bringing to 14 the total number of districts claimed by the Taliban to be under their control. In addition, the control of a number of districts has been contested, with some reports claiming an increase in the percentage of Afghan territory under Taliban influence. The fighting evolved further in character as the number of armed clashes between the Taliban and Government security forces increased by 22 per cent in 2016, accounting for 63 per cent of all security incidents, the majority of which were initiated by the Taliban. Improvised explosive device attacks continued to decline in 2016, however, and were 25 per cent lower than during the previous year. [...] Between 18 November 2016 and 14 February 2017, the United Nations recorded 5,160 security-related incidents. This represents a 10 per cent increase compared with the same period in 2015 and a 3 per cent increase compared with the same period in 2014. The number of armed clashes recorded in January 2017 increased by 30, compared with January of 2016, and reached 1,877, the highest number recorded by the United Nations for that month. Improvised explosive device attacks increased by 11 per cent compared with the same period in 2016." (UNGA, 3 March 2017, p. 3-4) "Armed conflicts in Afghanistan intensified and expanded more than previous years in 1394. Insecurity spread in most parts of the country and affected the life of the majority of the civilians directly or indirectly. During this period civilian suffered severe casualties. Based on the findings by the AIHRC, the highest level of civilian casualties was recorded in the year 1394. The total number of civilian casualties exceeded 9431 people (3192 deaths and 6302 injured) which shows 17.8 percent increase compared to that in 1393. Based on findings by the AIHRC, 8005 people were killed or injured in 1393. Out of them 3071 people were killed and 4934 people got injured. [...] According to the report, out of 9431 deaths and wounded, 4642 of them are men, 775 are women and 1116 of them are children, while the age and gender of 2898 of them are not specified." (AIHRC, 1 August 2016, p. 12)[xvii] "Between 1 January and 31 December, UNAMA documented 11,418 civilian casualties (3,498 deaths and 7,920 injured); marking a two per cent decrease in civilian deaths and six per cent increase in civilians injured. These figures amount to a three per cent increase in total civilian casualties compared to 2015. [...] As in 2015, ground engagements between Anti-Government Elements and Pro-Government Forces, particularly in areas populated or frequented by civilians, remained the leading cause of civilian casualties, followed by IEDs, suicide and complex attacks and targeted and deliberate killings. The conflict severely impacted Afghan children in 2016. UNAMA recorded 3,512 child casualties (923 deaths and 2,589 injured), a 24 per cent increase from 2015, and the highest number of child casualties recorded by UNAMA in a single year. The disproportionate rise in child casualties across Afghanistan in 2016 resulted mainly from a 66 per cent increase in civilian casualties from explosive remnants of war – most of whom were children. In 2016, UNAMA documented 1,218 women casualties (341 deaths and 877 injured), representing a two per cent decrease compared to 2015. Women casualties caused by ground engagements increased by seven per cent compared to 2015. [...] Civilian casualties increased in five of Afghanistan's eight regions in 2016. The armed conflict most affected the southern region, which recorded 2,989 civilian casualties (1,056 deaths and 1,933 injured), a 17 per cent increase compared to 2015. The central region recorded the second highest number of civilian casualties – 2,348 civilian casualties (534 deaths and 1,814 injured) – an increase of 34 per cent compared to 2015 due to suicide and complex attacks in Kabul city. The northeastern and eastern regions experienced a decline in civilian casualties; however, both recorded significant numbers – 1,595 civilian casualties (433 deaths and 1,162 injured) in the eastern region and 1,270 civilian casualties (382 deaths and 888 injured) in the north-eastern region. UNAMA documented 1,362 civilian casualties (384 deaths and 978 injured) in the northern region, 903 civilian casualties (340 deaths and 563 injured) in the south-eastern region, 836 civilian casualties (344 deaths and 492 injured) in the western region and 115 civilian casualties (25 deaths and 90 injured) in the central highlands region." (UNAMA, 6 February 2017, p. 10-12) "In 2016, Anti-Government Elements caused 61 per cent of all civilian casualties through attacks that disregarded civilian life, including the indiscriminate detonation of IEDs in civilian-populated areas. Between 1 January and 31 December, UNAMA attributed 6,994 civilian casualties (2,131 deaths and 4,863 injured) to Anti-Government Elements, an increase of two per cent compared to 2015. This slight increase may be attributable to an increase in civilian casualties caused by suicide and complex attacks, despite reductions in civilian casualties from IEDs and targeted and deliberate killings. Of the 6,994 civilian casualties (2,131 deaths and 4,863 injured) attributed to Anti-Government Elements in 2016, UNAMA attributed 4,953 civilian casualties (1,618 deaths and 3,335 injured) to Taliban; 899 civilian casualties (209 deaths and 690 injured) to Daesh/Islamic State Khorasan Province (ISKP); and 1,099 civilian casualties (286 deaths and 813 injured) to unidentified AntiGovernment Elements where there was no public claim of responsibility, or attribution to a specific group was not possible. [...] The

majority of civilian casualties caused by Anti-Government Elements resulted from the indiscriminate and illegal use of IEDs. [...] "While acknowledging efforts by the national and international military forces to mitigate civilian harm, UNAMA attributed 2,728 civilian casualties (903 deaths and 1,825 injured) to Pro-Government Forces in 2016, accounting for 24 per cent of all civilian casualties, and reflecting a 46 per cent increase compared to 2015. UNAMA attributed 20 per cent of total civilian casualties to the Afghan national security forces, two per cent to international military forces and two per cent to pro-Government armed groups. [...] The majority of the casualties resulted from the indirect and/or explosive use of weapons, mainly mortars, in civilian-populated areas. After ground engagements, aerial operations remained the second leading cause of civilian casualties caused by Pro-Government Forces in 2016. [...] In 2016, UNAMA documented 185 civilian casualties (52 deaths and 133 injured) by pro-Government armed groups, an increase of 42 per cent compared to the same period in 2015. This is the highest number of civilian casualties caused by pro-Government armed groups in a single year since UNAMA began systematic documentation of civilian casualties." (UNAMA, 6 February 2017, p. 14-16) "In the first quarter of 2017, UNAMA documented 2,181 civilian casualties (715 dead and 1,466 injured), a four per cent decrease compared to the same period in 2016. Civilian deaths decreased by two per cent while civilian injuries decreased by five per cent. Consistent with trends in 2016, ground engagements continued to cause most civilian casualties, followed by improvised explosive devices, as well as suicide and complex attacks. [...] Geographically, Kabul province had the highest number of civilian casualties due to suicide and complex attacks in Kabul city, followed by Helmand, Kandahar, Nangarhar and Uruzgan provinces. Anti-Government Elements caused 62 per cent of civilian casualties – 1,353 civilian casualties (447 dead and 906 injured), reflecting a five per cent increase compared to the same period in 2016. Anti-Government Elements continued to target civilians intentionally and deploy indiscriminate tactics in areas with a civilian presence – in clear violation of their obligations under international humanitarian law. UNAMA documented attacks targeting civilian government employees, tribal elders, Muslim Shi'a mosques, humanitarian de-miners, NGO workers and civilians perceived to be government supporters. [...] Improvised explosive devices (all non-suicide switch types) remained the second leading cause of civilian casualties – responsible for 409 civilian casualties (126 dead and 283 injured) – a decrease of one per cent compared to the same period in 2016 and comprising 19 per cent of all civilian casualties. [...] Suicide and complex attacks continued to cause record levels of civilian harm. The Mission recorded a five percent increase in civilian casualties from these tactics – 374 civilian casualties (108 dead and 266 injured) – accounting for 17 per cent of all civilian casualties. UNAMA attributed 21 per cent of civilian casualties to Pro-Government Forces – 451 civilian casualties (165 dead and 286 injured) – a decrease of two per cent compared to the same period in 2016. While most civilian casualties caused by Pro-Government Forces occurred indirectly during ground fighting with Anti-Government Elements, UNAMA recorded a substantial increase in civilian casualties from aerial operations. The mission documented 148 civilian casualties (72 dead and 76 injured) from aerial operations, a disturbing increase compared to 29 civilian casualties (eight dead and 21 injured) in the first quarter of 2016. [...] Nine per cent of civilian casualties arose from ground fighting between Anti-Government Elements and Pro-Government Forces where the responsible party could not be determined. Unattributed unexploded ordnance caused the majority of the remaining civilian casualties. Civilian casualties from unexploded ordnance increased by one per cent to 203 civilian casualties (50 deaths and 153 injured), of which children comprised 81 per cent. UNAMA is extremely concerned by increases in both child and women civilian casualties, particularly deaths. The mission recorded a 24 per cent increase in women civilian casualties, documenting 273 women casualties (88 dead and 185 injured) due to increases in women killed or injured by aerial operations and suicide and complex attacks. Conflict-related deaths of women increased by 54 per cent while the number of injured women increased by 13 per cent. Also in the first quarter, the mission recorded 735 child casualties (210 dead and 525 injured), a three per cent increase compared to the same period in 2016. Child deaths increased by 17 per cent while child injuries decreased by one per cent. Children comprised 34 per cent of all civilian casualties during the first quarter. Increases in child casualties from aerial operations and improvised explosive devices, in conjunction with high numbers of children killed or injured by unexploded ordnance, drove the rise in child casualties." (UNAMA, 25 April 2017, pp. 1-2)" (stuk 6 "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", European Country of Origin Information Network, 18 mei 2017 te consulteren op <https://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>)

Het geweld op dit ogenblik neemt op dit moment danig grote proporties aan zodat sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

Bovendien zal verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP ("internal displaced persons"). Immers, het ontbreken van een "overeenkomst" tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als "terugkeerders". Ze bestaan dus niet voor de

Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zullen verzoekers overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Er is namelijk een onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontegd. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie:

"Relevant considerations in this regard include the fact that IDPs are considered to be among the most vulnerable groups in Afghanistan, many of whom are beyond the reach of humanitarian organizations;⁵⁴⁶ as well as available information to the effect that urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by unemployment; limited access to water and sanitation; and food insecurity. The limited availability of adequate housing must also be taken into account, including in particular for IDPs, with land allocation schemes reportedly often ill-managed and marred with corruption

(stuk 5, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 19 april 2016, p. 85)

Niettegenstaande het feit dat verzoeker dient beschouwd te worden al een "IDP" en niet als een "terugkeerder" uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precaire positie van de "terugkeerders". Veel Afghaanse "terugkeerders" vormen immers een bijzondere categorie van "people of concern":

"UNHCR has continued to extend its protection or assistance activities to individuals whom it considers "of concern", but who do not fall into any of the above population categories. These activities were based on humanitarian or other special grounds, and included former refugees who were assisted to integrate locally, or asylum-seekers rejected by States, but whom UNHCR deemed to be in need of humanitarian assistance. The number of people in this category was 1.3 million by year-end, of whom two-thirds were Afghans. These were former refugees who had returned to Afghanistan prior 2012, but who had been unable to reintegrate due to the difficult economic situation, the lack of comprehensive reintegration measures, and poor security. Many of these individuals thus continued to benefit from UNHCR's assistance."

(stuk 7: UNHCR Global Trends 2012, "Displacement, The New 21st Century Challenge", 9 juni 2013, p. 30, te consulteren op

<http://www.unhcr.org/51bacb0f9.html>)

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op menonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

De interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt. Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven menonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerm minst stabiel te noemen is.

Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

Verweerster is blind voor de werkelijkheid. Rekening houdende met bovenstaande feiten is het duidelijk onterecht dat verweerster geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker."

3.2. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn

declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.3. Onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221475).

Het onderzoek naar het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepalingen.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van

de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Gelet op haar kwetsbaar profiel van niet-begeleide minderjarige asielzoeker, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een voogd werd toegewezen die haar van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd de verzoekende partij op 12 augustus 2016 en 10 mei 2017 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman.

Vervolgens merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en de Conventie van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar oom, de heer H. Q. Zij stelt samen met haar oom haar land van herkomst te hebben verlaten nadat haar vader werd ontvoerd door de taliban. In haar verzoekschrift voert zij tevens aan dat zij als jongeman "of fighting age" ook los van haar persoonlijk vluchtrelaas een groot risico loopt om gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban en dat zij door haar verblijf in Europa gedurende meer dan een jaar als verwesterd of als spion kan worden aanzien.

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop dat de verzoekende partij zich op dezelfde asielmotieven beroept als haar oom H. Q. en dat in hoofde van deze oom een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen aangezien geen geloof kan worden gehecht aan dienst herkomst uit Kampirak, Afghanistan. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgt dat aangezien de verzoekende partij verklaart uit hetzelfde dorp afkomstig te zijn als haar oom en dit dorp te zijn ontvlucht omwille van dezelfde problemen, zij haar beweerde herkomst en nood aan bescherming evenmin aannemelijk heeft gemaakt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen herneemt de motivering van de weigeringsbeslissing in hoofde van verzoekers oom en wijst er bijkomend op dat de verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor niet in staat bleek om op de meest elementaire vragen over haar onmiddellijke leefomgeving te antwoorden.

Wat betreft de motieven die door de verwerende partij werden aangebracht tot weigering van de aanvraag van verzoekers oom, en die hernomen werden *in casu*, wijst de Raad erop dat hij dienaangaand in zijn arrest met het nummer 201 207 van 16 maart 2018 als volgt heeft gemotiveerd:

"In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij haar herkomst uit het dorp Kampirak gelegen in het district Dand-e-Ghori van de provincie Baghlan niet aannemelijk maakt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt achtereenvolgens vast dat de verzoekende partij (i) een gebrek aan elementaire kennis van Afghanistan, zijn provincies en districten heeft, (ii) vragen over omliggende districten en scholen in haar regio ontwijkend beantwoordt door te verwijzen naar plaatsen en wegen die ze kent, (iii) stelt dat de dorpen Tundra en Shuluktu ongeveer even ver van haar dorp gelegen zijn, daar waar uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat Shuluktu zich veel dichterbij Kampirak bevindt dan Tundra, (iv) verkeerdelijk meent dat er geen ander dorp gelegen is tussen Kampirak en Dashtak, (v) het dorp Drumbak zowel aan de "andere kant" van het dorp Dashtak situeert als op de weg naar Doshi, terwijl dit twee verschillende richtingen zouden zijn, (vi) een gebrekkige beschrijving geeft van de weg vanuit Kampirak naar de stad Pul-i-Khomri, die zij nochtans meermaals zou hebben afgelegd (vii) een gebrekkige kennis heeft van de stad Pul-i-Khomri, (viii) geen coherente verklaringen aflegt over de duur van haar verblijf in Pul-i-Khomri, noch over het tijdstip waarop zij daarheen zou zijn verhuisd, (ix) niet kan aangeven waar er geloofsgenoten van haar wonen in Pul-i-Khumri en welke andere stammen er aanwezig zijn in Kampirak en Baghlan, (x) niet op de hoogte blijkt van de aanwezigheid van buitenlandse bases in Baghlan, (xi) tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen voorbeelden kan geven van incidenten waarbij de taliban betrokken waren in haar regio of namen van lokale talibancommandanten kan noemen, maar zich tijdens haar tweede gehoor plots wel de naam van een talibancommandant herinnert, waaromtrent zij verder geen informatie heeft, alsook een incident waarvoor de taliban verantwoordelijk waren en waarover zij evenmin randinformatie heeft, (xi) niet weet welke radiozenders in haar regio kunnen worden ontvangen, hoewel zij wel naar het nieuws op de radio zou hebben geluisterd, (xii) niet bekend is met prominenten van haar regio, zoals het districtshoofd en de provinciegouverneur, (xiii) onvoldoende informatie heeft over Said Kayhan, prominent leider van de Afghaanse Ismaëli's, gelet op haar verklaring Ismaëli te zijn, (xiv) incoherente verklaringen aflegt over haar ooms.

De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het verklaarde profiel van de verzoekende partij, zijnde een ongeschoolde en ongeletterde veehouder en landbouwer, door de verwerende partij ter discussie wordt gesteld. Ter terechtzitting van 7 februari 2018 bevestigt de verwerende partij dat zij dit profiel niet betwist.

Gelet op dit profiel, is de Raad er niet van overtuigd dat in casu van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij kan antwoorden op vragen betreffende de geografie van haar ruimere herkomstregio en land van herkomst (hoofdstad, provincies, omliggende districten), de aanwezigheid van scholen en buitenlandse basissen in haar regio en de namen van prominenten. Uit de motivering blijkt niet op welke grond de verwerende partij van oordeel is dat deze kennis van de verzoekende partij mag worden verwacht niettegenstaande haar profiel, dat door de verwerende partij niet wordt betwist. Daarenboven blijkt uit hetgeen dat volgt dat de verzoekende partij aangaande haar dagdagelijks leven en onmiddellijke leefwereld wel informatie heeft gegeven, die niet nader onderzocht werd door de verwerende partij zoals blijkt uit hetgeen dat volgt.

De Raad stelt vervolgens vast dat de verzoekende partij tijdens haar gehoren informatie heeft gegeven aangaande meerdere elementen van haar dagdagelijks leven en haar onmiddellijke leefwereld in Kampirak waaromtrent geen motieven werden weerhouden in de bestreden beslissing. Zo gaf de verzoekende partij een opsomming van omliggende dorpen en de naam van een vallei gelegen voorbij Drumbak in de richting van Doshi (die zij ook vermeldde om de ligging van een van de buurdorpen aan te geven), beschreef zij de toestand van de wegen, lichtte zij haar landbouwactiviteiten in Kampirak toe, noemde zij de bergen waar zij haar vee naar toe bracht om te grazen, beschreef zij de ligging van het dorp Dashtak gezien vanaf één van deze bergen, gaf zij aan hoe zij vanuit haar dorp naar het dorp Zaimazid ging, waar zij land zou hebben gehad, vermeldde zij de naam van een schrijn dat zich op die plaats zou bevinden, en noemde zij de dorpsouderen van Kampirak en de stam waartoe zij behoren (stuk 8, gehoorverslag 12.08.2016, p. 4, 9; stuk 6, gehoorverslag 10.05.2017, p. 5-7, 9). Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat deze informatie door de verwerende partij werd geverifieerd, terwijl zij nochtans relevant is in het licht van verzoekers voorgehouden profiel van ongeschoolde herder en landbouwer die zijn dorp enkel verliet om zijn dieren te hoeden in de omgeving. De Raad stelt vast dat de landeninformatie aanwezig in het administratief dossier hem niet toelaat om deze informatie alsnog te toetsen.

Waar de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij de afstand van haar dorp tot de dorpen Tundra en Shuluktu verkeerd heeft ingeschat, aangezien zij bevestigde dat beide dorpen even ver van

haar dorp gelegen zijn maar het dorp Shuluktu op de kaarten aanwezig in het administratief dossier veel dichterbij Kampirak gelegen is dan Tundra, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij afstanden steevast uitdrukt in de tijd die nodig is om deze af te leggen (stuk 8, gehoorverslag 12.08.2016, p. 4; stuk 6, gehoorverslag 10.05.2017, p. 5-7). Enkel op basis van de afstand in vogelvlucht kunnen geen uitspraken worden gedaan over de reistijd van Kampirak tot Shuluktu respectievelijk tot Tundra. In het administratief dossier bevindt zich geen informatie betreffende reistijden, de ligging of toestand van de wegen, eventuele hoogteverschillen of andere elementen die desgevallend kunnen verklaren waarom het even lang duurt om vanuit Kampirak in Shuluktu als in Tundra te geraken.

Wat betreft de ligging van het dorp Drumbak, is het op basis van de informatie in het administratief dossier niet mogelijk vast te stellen of men vanuit Kampirak via Dashtak moet gaan om dit dorp te bereiken, wat zou kunnen verklaren waarom de verzoekende partij dit in de richting van Doshi situeert. De verzoekende partij situeerde Drumbak in elk geval correct in de buurt van een weg die vanuit Pul-i-Khomri komt en in de richting van Doshi loopt (stuk 6, gehoorverslag 10.05.2017, p. 6, 7).

Waar de verwerende partij opmerkt dat de verzoekende partij geen melding heeft gemaakt van twee dorpen die gelegen zijn tussen Kampirak en Dashtak, merkt de Raad op dat de vraag werd gesteld door welke dorpen de verzoekende partij ging wanneer zij van Kampirak naar Dashtak ging (stuk 6, gehoorverslag 10.05.2017, p. 6). Rekening houdend met de hoger weergegeven opmerkingen aangaande de kaarten aanwezig in het administratief dossier, kan de Raad niet vaststellen dat deze dorpen daadwerkelijk op de weg liggen die door de verzoekende partij zou zijn gevolgd. Deze dorpen blijken volgens voormelde kaarten in elk geval dermate ver uiteen te liggen dat het niet aannemelijk is dat zij beide op deze weg zouden liggen.

Verder is de Raad van oordeel dat uit verzoekers verklaringen niet ondubbelzinnig kan worden afgeleid dat hij naar de stad Pul-i-Khumri zou zijn geweest buiten de keren dat hij er heen ging om zich te laten behandelen voor een ziekte. Afgaand op verzoekers verklaringen, zoals die blijken uit de Nederlandse vertaling, heeft hij de vraag waar hij voedsel ging kopen mogelijks begrepen als de vraag waar zijn voedsel vandaan kwam en beschrijft hij de weg naar Pul-i-Khumri mogelijks vanuit het standpunt van zijn familie of van de inwoners van Kampirak in het algemeen (stuk 6, gehoorverslag 10.05.2017, p. 8). De Raad is er niet van overtuigd dat van iemand die slechts twee à drie keer in Pul-i-Khumri zou zijn geweest een uitgebreidere kennis van deze stad kan worden verwacht.

In zoverre de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij toch nieuws over regionale gebeurtenissen moet hebben vernomen via de radio, merkt de Raad op dat de verzoekende partij verklaarde dat zij zelf geen radio of televisie had in Kampirak. Zij verklaarde verder dat sommige mensen in het dorp een kleine radio hadden, maar dat zij zelf niet ging luisteren. Haar gevraagd welke radiozenders ontvangen konden worden, antwoordde de verzoekende partij: "Het was kleine radio, rest heb ik niet gezien. Daar hoorden we nieuws" (stuk 6, gehoorverslag 10.05.2017, p. 3, 4). Uit het gebruik van de eerste persoon meervoud mag niet zonder meer worden afgeleid dat ook de verzoekende partij bij de personen was die naar het nieuws kwamen luisteren. In het licht van haar eerdere verklaring dat zij zelf niet ging luisteren, kan dit geïnterpreteerd worden als een verwijzing naar de mensen die wel gingen luisteren in het algemeen, zoals de buurt.

De overige motieven van de bestreden beslissing en de overige argumenten in het verzoekschrift volstaan op zich niet om te oordelen over de vluchtelingenstatus en de nood aan subsidiaire bescherming. De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit, nationaliteit en herkomst een essentieel element is in de asielprocedure."

Waar de verwerende partij verwijst naar de door de verzoekende partij gegeven gebrekkige antwoorden op vragen die haar tijdens haar gehoor van 10 mei 2017 werden gesteld, is de Raad van oordeel dat aan de waarde van deze verklaringen in ernstige mate afbreuk wordt gedaan door de vaststelling dat de verzoekende partij aan het begin van dit gehoor is beginnen huilen toen haar moeder ter sprake kwam en zij toen heeft aangegeven dat zij huilt omdat zij haar moeder mist (stuk 5A, gehoorverslag 10.05.2017, p. 3). Uit het gehoorverslag blijkt niet dat er naar aanleiding van dit voorval een pauze werd ingelast teneinde de verzoekende partij de tijd te geven om weer op haar positieven te komen en zich te concentreren op het gehoor. De Raad dient, mede gelet op de jonge leeftijd van de verzoekende partij, rekening te houden met de mogelijkheid dat de emotionele toestand waarin de verzoekende partij zich tijdens het gehoor van 10 mei 2017 bevond een negatieve weerslag heeft gehad op de kwaliteit van haar verklaringen. Derhalve is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen zich niet dienstig kan beroepen op de verklaringen afgelegd tijdens dit gehoor teneinde zijn besluit te schragen dat de verzoekende partij haar herkomst uit Kampirak niet aannemelijk maakt.

De Raad is verder van oordeel dat hij op basis van de verklaringen die door de verzoekende partij werden afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in het kader van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2016 en op basis van de informatie die aanwezig is in het administratief dossier niet over voldoende elementen beschikt om zich te kunnen uitspreken over de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden herkomst.

Het ter terechtzitting van 7 februari 2018 middels een aanvullende nota neergelegde medisch verslag werpt geen ander licht op bovenstaande overwegingen en vaststellingen. Wat betreft het bij voormelde aanvullende nota gevoegde arrest van de Raad van 11 januari 2018, waarin volgens de verzoekende partij expliciet rekening werd gehouden met de specifieke kwetsbaarheid van minderjarige asielzoekers, onderstreept de Raad dat zijn rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

De overige motieven van de bestreden beslissing en de overige argumenten in het verzoekschrift volstaan op zich niet om te oordelen over de vluchtelingenstatus en de nood aan subsidiaire bescherming. De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit, nationaliteit en herkomst een essentieel element is in de asielprocedure.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 juni 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS